

Järvenpään Ladun ruskaretki Ylläkselle 2010

Ruska

Varhain lauantaiaamuna linja-autoasemalla oli bussia odottelemassa liki neljäkymmentä samanhenkistä tuntureiden kapuajaa.

Kaikilla oli mielessä Lapissa odottava ruska, joka etelässä näytti ensimmäisiä merkkejään. Ruska näkyy lehtipuiden lehtien ja varpujen vihreän värin muuttumisena oranssinpunaiseksi ja keltaiseksi väriloistoksi. Valon vähetessä ja lämpötilan aletessa lehtivihreä hajoaa ja sen muodostaneet molekyylit siirtyvät lehdistä kasvien runkoihin ja varsiin. Jäljelle jäävät muut väriaineet.

Menomatkan parhainta ruskaa saimme ihaila Tornion ja Pellon välisellä osuudella, jossa maantie seurailee Tornionjoen uomaa. Tietä reunustavat koivut, joiden kullankeltainen väri näytti olevan vielä voimakkaampaa kuin etelässä. Joukkoon mahtui muutamia kauniin punertavia pihlajia.

Tiesimme, että tulevilla vaellusreiteillä tuntureiden kupeessa saisimme kokea ruskan toisen ilmenemismuodon, maaruskan. Se näkyy värikkäimpänä mustikoissa, juolukoissa, riekonmarjoissa ja vaivaiskoivuissa.

Bussissa on tunnelmaa

Bussimatka Järvenpäästä Ylläkselle kestää yli puoli vuorokautta. Ulkopuolisesta tuollainen aika saattaa tuntua ylivoimaisen pitkästyttävältä. Tässä ryhmässä sellaista ei kuitenkaan tunneta. Matka rytmittyy mukavasti, kun sopivin välein pidetään kahvi-, ruoka- ja jaloittelutaukoja. Näin kuljettajamme Jokke saa samalla pidetyksi lakisääteiset lepotaukonsa.

Jokke on kaikille ystävällinen ja muutoinkin joviaali, komea nuori mies, jota retken naispuoliset jäsenet ihastelevat ja miespuoliset jäsenet vastaavasti kovasti kadehtivat. Kaikki olivat kuitenkin yhtä mieltä siitä, että jos kahta ei vaihdeta, niin toinen niistä on Jokke bussinkuljettajana Lapin matkalla!

Taukojen välillä myös tapahtuu. Jotkut lukevat dekkareita tai lehtiä, toiset täyttävät ristikoita tai sudokuita, mutta aika ajoin turha puuhastelu vaihtuu retken vetäjien kehittämiin tietokilpailuihin tai vitsien ja tarinoiden kerrontaan. Vitsit ja tarinat ovat tietysti siivoja. Tässä yksi esimerkki vitseistä.

Juttu kuvaa universaalialia arvuuttelua sitä, miten elämä oikein on saanut alkunsa:

Ensimmäinen sanoo, että elämän alku on siinä, kun yhdyntän jälkeen miehen siittiö kohtaa naisen munasolun. Toisen mielestä elämän alku on siinä kun lapsi syntyy ja napanuora leikataan. Kolmas panee vielä paremmaksi sanomalla, että sitten vasta elämä alkaa kun lapset muuttaa kotoa pois!

Tietokilpailupuolella oli vaikea matemaattinen tehtävä, jonka vain jotkut osasivat täydelleen ratkaista. Toinen päättelykykyä vaativa tehtäväryhmä oli muodostaa uusi sana kahta mallisanaa mukailemalla:

Mikä valtio? 1) Slusikka 2) Shaarukka: Oikea vastaus on tietysti Sveitsi. Vastaavia tehtäviä oli ratkottavana parikymmentä. Esitetyistä kysymyksistä tuli mieleeni vielä kaksi vastaavaa vaellustamme sivuavaa kysymystä, joita voitte mielessänne ratkoa: Mikä tunturi?: 1) Allas 2) Sivullas. Entä mikä tunturi sijaitsee näiden kahden välissä?: 1) Keväänki 2) Syksynki ©

Tällainenkin etymologinen tarina Kansainvälisen Savusaunaklubin lanseeraamasta saunatuotteesta bussissa kerrottiin:

Tiedättekö, mihin perustuu sanonta tuhannen pillun päreet? No, pillunpäreitä käytettiin aikaisemmin yleisesti laudeliinojen sijasta. Maaseudulla olot olivat aiemmin hygienian kannalta puutteelliset. Miehet eivät yleensä käyneet saunaan tullessaan esipesulla, joten lauteet saattoivat kuhista bakteereja. Tämän välttämiseksi varsinkin naiset käyttivät istuinalustana päreitä. Pillunpäreet eli "vitukkeet", kuten tuoreempi kansanperinne ne tuntee, valmistettiin kookkaista hongista ja ne olivat leveämpiä kuin kattopäreet. Niitä käytettiin muutaman kerran, minkä jälkeen ne joutuivat saunan sytykkeiksi.

Sanonta: "tuhannen pillun päreiksi" on syntynyt, kun miehet ovat arvioineet puun kokoa ja riittävyttä eri tarkoituksiin. Naisille varattiin oma puu pillun päreisiin. "Tuosta riittäisi ainakin tuhannen pillun päreiksi!" oli yleinen sanonta ainakin Pohjanmaalla.

Ylläsjärven Tunturihotelli

Majoittumiseen latulaisille oli varattu huoneet Ylläsjärven Tunturihotellista, joka on perinteinen rauhallinen Lapin hotelli. Nimensä mukaan paikka sijaitsee Ylläsjärven rannalla Ylläksen eteläpuolella. Lähipalveluista tärkein on Eelin kauppa, jossa voi tehdä tärkeimmät pikkuostokset. Vastakkaisella ja samalla Ylläksen "kalliimmalla" puolella sijaitsee Äkäslompolo. Kalleuden saattoi havaita mm. "after hike"- tuotteita ostaessa.

Luontokeskus Kellokas – Varkaankuru – Kellostapulikuru – Tuomikuru – Kahvikeitaan Laavu - hotelli - Kolmen kurun reitti

Emme tällä kertaa retkellämme poikenneet sisään luontokeskus Kellokkaaseen, jossa voi tutustua Pallas - Yllästunturin kansallispuiston luontoon ja monipuolisiin retkeilymahdollisuuksiin. Se oli kuitenkin ensimmäisen vaelluspäivämme lähtöpaikka.

Reittimme kulki läpi Varkaankurun, jonka opasteet esittelevät Varkaanojan varsilla kasvavaa harvinaislaatuista rehevää kasvillisuutta sekä alueen linnustoa: Ylläksen ja Kellostapulin kainalossa sijaitseva Varkaankuru on elämys jokaiselle luonnosta kiinnostuneelle kulkijalle. Suojaisa pienilmasto ja Varkaanojan kevättulvien ravinteikas humus ovat saaneet aikaan varjoisan puronvarsilehdon, joka tarjoaa miellyttävän vastakohtan ympäröivien tuntureiden karuille kvartsiittirinteille.

Tuore lehto vuorottelee saniaislehtolaikkujen ja lehtokorpien kanssa. Huomiota herättävimpiä lajeja ovat korkeat väinönputket ja pohjansinivalvatit ja pienempää klassista kauneutta edustavat maariankämmekät ja pussikämmekät.

Mielikuvituksessa järeät kuusivanhukset näyttävät pitävän velhojen kokousta ja humisevan hiljaa tuulessa. Kuusikon katveessa hennot hieskoivut, pihlajat ja raidat tuovat metsään keijumetsän keveyttä.

Varkaankurussa otimme valokuvan mm. isosta pahkuraisesta kuusesta, jota naiset halailivat rakkaudella Eeva Kilven runoja muistellen ja lausuen. Kuvia otettiin myös Mörrimöykyn luolasta.

Reittimme jatkui vielä Kellostapulinkurun ja Tuomikurun kautta. Eteemme tulivat kurujen vaihtelevat muodot ja maaperät. Ylitimme pitkospuita myöten lohkaraisen, kuumaisemalta näyttävän rakka-alueen. Kohta kapusimme ylös polkua myöten, jolta saattoi katsella rakkamaisemaa. Sitä värittivät ruskan punoittamat riekonmarjalaikut. Välillä eteen tulivat maisemat, jolloin edessämme oli muutamia karttajäkälän peittämiä kiviä, torvijäkäliä, sammalikkoo, variksenmarjoja, mustikoita, juolukoita, riekonmarjaa. Pian sukelsimme kuitenkin alaspäin ja tulimme metsikköön. Alaspäin laskeutuessamme piti koko ajan katsoa jokaisen askeleen eteen, ettei nyrjäyttänyt polviaan tai nilkkojaan juurakossa.

Päivän kahvihetki oli Kahvikeitaan Laavulla, jolta oli hotelliimme enää lyhyt kävelymatka.

Haavepalo ja Junkers

Aakenuksen etelälaidalla sijaitsevalle Totovaaran pirtille oli hotellistamme liki kolmenkymmenen kilometrin bussimatka. Suunnitelmissamme oli aluksi nousta pohjoiseen päin Aakenuksen itärinteelle, jossa näkisimme sota-aikaisen saksalaisen Junkers – lentokoneen jäännökset. Liikkeelle lähdettäessä ei katsottu kompassia, jonka takia parin kilometrin patikoinnin jälkeen huomasimmekin, että olimme lähteneet kulkemaan toki oikeaa kierrosta, mutta väärään suuntaan! Eipä hätää, ei palata takaisin vaan muutetaan suunnitelma päinvastaiseksi ja jatketaan matkaa.

Rivakka ykkösryhmä oli päättänyt riittävän kilometrimäärän kerätäkseen poiketa Haavepalo – nimisen tunturin laella. Muiden reittiin verrattuna käynnistä tuli vain kolmen kilometrin lisämatka, mutta se kannatti.

Laelta näkyi panoraama: alavien soiden takana on ensimmäisenä vasemmalla Ylläs ja siitä oikealle järjestyksessä Kellostapuli, Kesänki, Lainio, Pyhätunturi (vähän kauempana) sekä Aakenuksen läntinen harjanne. Oli ollut pieni vaiva päästä näkemään koko vaelluksen ehkä upein maisema.

Ykkösryhmä oli jättänyt vaellusreppunsa polkujen risteykseen ja takana tulleet olivat tietenkin lisänneet niiden painoa maastoista löytämillään kivillä. Joku huomasi Haavepalolta tultuaan täydennyksen heti, mutta toinen vasta kun oli päässyt hotellille asti©

Reitti jatkui metsäisten ja pitkospuiden kattamien soisten maastojen kautta Aakenuksen rinteelle varsin vaikeakulkuiseen maastoon. Maisema oli taas upeaa, rakkaa ja maaruskaa.

Muutama kilometri vielä ja edessämme oli vanhan lentokoneen jäännöksiä, alumiinisia kuoria ja jäädytin eli syyläri. Lentokone oli ollut rahtikone Junkers Ju - 52 kuljetuskone. Syyläri ei ollut koneen oma, vaan ilmeisesti rahtitavaraa.

Tässä on Junkersin kohtalosta yksi tarina:

Kone oli 1.2.1944 lennolla Pontsalenjoelta Rovaniemelle. Lastina oli mm. "tippupeltejä ja pakoputkia".

Huonosta lentosäästä johtuen kone eksyi reitiltä ja törmäsi Aakenustunturin itärinteelle. Törmäyksessä saivat ohjaaja, tähystäjä ja radisti välittömästi surmansa kun lastina olleet laatikot pauskautuivat heidän päälleen. Koneen peräosassa konekivääriampuja säilyi kuitenkin hengissä, tosin vaikeasti loukkaantuneena. Hän laukaisi useita hätäraketteja, mutta Levillä olleen ilmavalvontapisteen henkilökunta oli kääntänyt vapaalle sillä sää oli niin huono, ettei järjellistä lentotoimintaa kyseisissä olosuhteissa voitu kuvitella olevan.

Kittilässä olivat jotkut paikalliset todenneet: "Taitaa tulla pyryilma, kun Aakenus noin säkhenöi!"

Suoritettut etsinnät eivät tuottaneet tulosta. Sää oli huono ja törmäyspaikka oli kaukana oletetusta reitistä. Konekivääriampuja päätti viimein kärsimyksensä oman käden kautta.

Huhtikuussa paikallinen hiihtopartio löysi hylyn. Kone oli varsin hyvin säilynyt. Kaikkien hämmästykseksi hylystä löytyi pelokas ja vihainen koiranpentu! Pentu oli pitänyt itsensä hengissä siten kuin luonnossa on yleensä tapana...

Hiihtopartio otti pennun mukaansa ja sai nimekseen konetyypin mukaisesti "Junkers".

Myöhemmin paikalle tulleet saksalaiset korjasivat pois lentäjienruumiiden jäänteet ja räjäyttivät koneen hyllyn.

Kohta olisi edessä laavu. Vastan tuli muutama patikoija, jotka kertoivat, että laavulla oli muutama vaeltaja, jotka yrittivät saada huonolla tuloksella nuotiota syttymään. Arvelimme heille, että kysymyksessä olivat varmaan "Riihimäen Ladun" tottumattomat vaeltajat☺.

Laavun jälkeen oli vielä muutama kilometri takaisin Totovaaran pirtille. Ennen kuin pääsimme perille, alkoi vähän tihuttaa vettä, ei paljon, mutta muutamat vetäisivät jo sadeviitan päälle. Yhtäkkiä joku huomasi, että maassa oli jotain valkoista. Ei se lunta ollut, tai sittenkin, rakeita ne olivat. Raekuuro oli onneksemme sipaissut ohitsemme.

Ykkösryhmä saapui hikisenä Totopirtille ja sytytti lämmitelläkseen nuotion paikalla olleen kodan tulisijaan. Pian saapuivat muutkin vaeltajat perille ja jouduimme jättämään haikein mielin vielä iloisena palavan nuotion seuraaville patikoijille.

Pirtukirkko ja Kesängin Pirunkuru

Pirtukirkko (oikealta nimeltään Äkäshotelli) on saanut kansanomaisen nimensä jo 70-luvulla. Se johtuu hotellin harjarakenteiden vinossa olevasta ristimuodosta, ravintolan kirkkomaisesta holvimuodosta ja tietysti alkoholianniskelusta.

Tiistaivaelluksen lähtöpaikka oli Pirtukirkon edusta ja suuntana aluksi Kesängin Keidas Kesänkijärven itäpäässä. Sinne pääsee halutessaan vaikka rollaattorilla. Niin hyvin vaellusreitit on nykyisin suunniteltu. Keidas on hyvin varusteltu ja sieltä sai hyviä kolarilaisessa leipomossa paistettuja korvapuusteja ja munkkeja.

Keitaalla oli hyvä pitää pieni lepoetki, sillä edessämme oli ehkä retkemme ankarin nousu. Matkaa ei taida Keitaalta olla Kesängin huipulle kuin kilometrin verran, mutta ankaraksi sen tekee suuri korkeusero. Kesänkitunturin huippu on 300 metriä korkeammalla kuin Kesänkijärven pinta. Nousun ankaruutta lisää vaikeakulkuisuus: liki koko matkan kenkiemme anturat tapaavat vain rakkaa, välillä isoja, välillä pieniä kiviä.

Huipulle päästyämme siellä on sumua ja kadotamme edestämme merkkipylväät, joiden perusteella meidän piti päästä seuraavalle lepopaikalle Tahkokurun laavulle. Ajaudumme reitiltä liiaksi vasemmalle ja olemme saman tien eksyksissä. Pikkaisen harhailtuamme löydämme metsään hakatun linjan, jota pitkin pääsemme takaisin suunnitellulle reitillemme. Laavun olimme ohittaneet, emmekä sinne enää kääntyneet.

Loppumatkalla ylitimme Äkäsjoen heilahtelevaa riippusiltaa pitkin. Heilahtelu aiheutti osalla kulkijoista pelonsekaisia kiljahduksia. Tässä kohtaa poikkesimme Karilan Navettagalleriaan, joka kahvilatoimintojensa lisäksi tarjoaa kulkijoille taide-elämyksiä. Esillä on taitelija Lea Kaulasen nukketöitä ja Kirsi Kaulasen veistoksia.

Maisematie ja kiertoliittymä

Vaelluspäivän ilta oli sovittu kaikille vapaavalintaiseksi. Suuri osa valitsi kohteekseen vuonna 1999 valmistuneen Pyhän Laurin Kappelin, jossa esiintyi monipuolinen musiikki-ihminen Petri Laaksonen. Hän on onnistunut taitavasti yhdistämään viihdemusiikin ja hengellisen musiikin tekemisen.

Itse menin vaimoni kanssa tuttavapariskunnan luokse Äkäsjoen varrella sijaitsevalle mökille.

Paluureitti oli kaikille sama ja kulki 9 km matkalla pitkin vuonna 2006 valmistunutta EU-rahoitteista maisematietä. Elämys on voimakas Lapin syksyn pimentyneessä illassa. Tien varteen on asennettu lukuisia valaisimia, jotka on kohdistettu huolella valittuihin luontokohteisiin, keloihin, korkeisiin honkiin ja aavemaiseen kivirakkaan.

Maisematien kruunaa Ylläsjärven puolelle sijoittuva kiertoliittymä, joka voitti vuonna 2008 vuoden Kiertoliittymäpalkinnon. Eikä syyttä ainakaan omasta mielestämme. Se on kutsuva portti maisematielle. Se oli niin kutsuva, että joka kerta bussilla siitä ajaessamme vaadimme Jokkea ajamaan sen vähintään kahteen kertaan ympäri.

Mieleen tuli ajatus, että mitähän poliisit mahtaisivat tällaisesta pyörimisestä pitää. Pysäyttäisivät ja kyselisivät, että luulemmeko kiertoliittymää jonkinlaiseksi karuselliksi ja mistähän tällainen lapsellinen porukka mahtaa tulla. Yhtenäinen vastaus olisi tietysti: "Riihimäen Ladusta"! Poliisit kuittaisivat tähän: "Jaa, jaa, siis se sama porukka, joka tuolla tunturissakin on kuulemma eksyksissä harva se päivä!"

Äkäskero, Äkäsjärvi, Äkäsmylly ja Äkässaivo

Keskiviikon retken lähtöpaikka oli taas kaukana hotellistamme. Alun noin viiden kilometrin metsäisen patikoinnin jälkeen saavuimme Äkäsmyllylle. Se on Äkäsjoen koskeen rakennettu vanha mylly, jota lähikylien asukkaat käyttivät viljan jauhamiseen. Nykyiseen rakennuskantaan kuuluu myös paikalle siirretty riihi ja muita rakennuksia. Äkäslinkkaan rakennettu mylly sijaitsee kansallispuiston länsipuolella, kohdassa, josta Äkäsjärvi laskee Äkäsjokena etelään.

Myllyltä matkamme jatkui kohti Äkäskeroa. Poikkesimme katsomaan Äkäsjärven korkean itäisen rantatöyrään päällä pystyssä seisovaa noin metrin korkuista seitakiveä, joka muistuttaa hiukan kasvojen profiilia. Kiven laidalla on moderni kyhäelmä pikkukivistä ja laakakivestä, jolle retkeilijät ovat uhranneet pikkukolikoita. Paikka on maisemallisesti erittäin näyttävä.

Ennen Äkäskeroa näimme korkealla kuusen latvassa saalistaan nauttivan lapinpöllön. Pian näimme parven pikkulintuja hätyyttelemässä itseään suurempaa pöllöä karkuteille.

Äkäskero on pohjoisen puolelta jyrkän rinteensä takia vaikeasti valloitettavissa. Nousimme laelle kuitenkin rivakasti, vaikkakin puuskuttaen ja hikeä valuttaen. Keron nummimainen laki on kapea mutta pitkä. Pohjoisuuden merkinä paljakalla kasvaa mm. riekonmarjaa, ruskan hehkuvaa väriläiskää. Huipun liepeillä on huvimajamaisia kuusiryhmiä. Vaikka niitä ei ole koolla pilattu, niin ikää niillä piisaa. Ankarissa oloissa kuusi lisääntyy kasvuttomasti; niinpä kerolla kasvava kuusikloonni on monta sataa vuotta vanha.

Päivän päätteeksi kävelimme vielä Saivonlenkin, jonka kohokohta on Äkässaivo. Jyrkkäseinäisen saivojärven rannalla on kirkkopahta, seitakivi, joka on ollut muinainen saamelainen palvelupaikka.

Mutta tätäkin mahtavampi on Äkäsjoen saivo, Äkäsjoen juoksulla yläpuolella Äkäslompola. Se on semmoinen vesi, etteivät kaikki uskalla mennä sitä katsomaankaan, eivät heikkoveriset ainakaan; siinä on näet kauhistavat pahtaseinät. Toisella puolella on korkea Kirkkopahta, toisella puolella hirveä hammaspahta, ja ylpeiden kallioseinien välitse juoksee saivosta kapea väylä Äkäsjokeen. Niin kirkas on saivon vesi, että kalatkin näkyvät niin syvältä, ettei niitä ylettyisi iskemään, vaikka olisi kuinka pitkä arina. Saivon syvyyttä ei tiedä kukaan, eikä sitä uskalla ruveta mittaamaan. Äkäslompolon Heikki-vainaja kerran yritti mitata laskien nuoraa monta sylvä, eikä tavannut pohjaa. Mutta silloin tuli haltija sanomaan Heikille: "Jos vielä toisen kerran tulet mittaamaan, niin tulet itse perässä." (Samuli Paulaharju)

Illan ohjelmaan kuului tanssahtelu Pipolassa eli Ylläksen Kaivohuoneella! Sinne menivät vain ne, joille päivän 20 kilometrin matka ei ollut vienyt kaikkia mehuja. Minulta oli.

Pakasaivo ja Kuerlinkat

Torstain vaellusta oli uhkaavan sateisen sään takia muutettu alun perin suunniteltua keveämmäksi. Teimme aamupäivällä vain noin 10 kilometrin lenkin helppokulkuisen vaelluksen, jonka alku- ja loppupisteenä oli muutamille jo entuudestaan tuttu Navettagalleria Karilassa.

Iltapäivän ohjelmaan kuului kaksi upeaa luonnonnähtävyyttä, ensiksi Pakasaivo:

Kuuluisa Lapin Helvetti, Pakasaivo, on mannerjäätikön sulamisvesien puhdistaman kallioperän murroslaaksoon syntynyt rotkojärvi. Pohjattomana pidetystä Pakasaivosta itseään peilaavat äkkijyrkät, jopa 70 metriä korkeat, pahtaseinät. Ei ihme, että syvää kunnioitusta herättävä Pakasaivo on vanha palvontapaikka.

Aikoinaan Saivon uskottiin olevan kaksipohjainen ja kalojen välillä katoavan pohjassa olevasta reiästä aliseen maailmaan. (Siellä ihmiset elävät siis meihin nähden pää alaspäin!) Huimaa on se, että uskomus on tavallaan totta, sillä Pakasaivo on kaksikerroksinen: 12,5 metrin syvyydessä vedessä on harppauskerros, jonka alapuolella saivon vesi on rikkivetytöitä ja hapetonta. Jopa 60 metriä syvässä Pakasaivossa riittää salaisuuksia selvitettäväksi.

Toinen nähtävyys oli Kuerlinkat (eli tammukkakosket). Jokke jätti meidät bussista tienluiskaan Äkäsjoen rantaan, kohtaan jossa Kuerjoki laskee Äkäsjokeen ja joka jatkaa juoksuaan kohti mahtavaa Muonionjokea. Linkoille päästäksemme meidän piti aluksi nousta yhtä jyrkkä rinne samaan tapaan kuin Äkäskerolle noustessa. Vaikka matka nyt oli paljon lyhyempi, nosti kapuaminen mukavasti pulssia. Seisoimme pian korkealla Kuerjoen töyräällä ja lähdimme etenemään joen reunaa kohti linkkoja. Maasto oli kohtalaisen vaikeaa, mutta näkemämme korvasi taas vaikeudet.

Kuerjoki villiintyy viimeisellä kilometrillään: joki kuohuu komean kurun pohjalla kohti Äkäsjokea. Vallaton vauhti huipentuu kahteen linkkaan, putoukseen, joista vain osaavimmat uskalikot saattavat tulva-aikaan syöksyä kajakeilla alas.

Liikennettä on myös vastavirtaan – meritaimenet mielivät yläjuoksun rauhallisille somerikoille kutemaan. Entisaikain kalamiehet pyysivät putouksista ylös yrittäviä taimenia nokkelasti: linkan alle laitettiin pajukontti, johon hypyssään epäonnistuneet kalat putosivat. Kuerlinkka on tänäkin päivänä nimensä mukainen (saameksi Kouderlinkka, taimenputous).

Kuerjoessa on myös uitettu puuta. Parhaimmillaan Kuerjoen varsilla saattoi työskennellä yli 200 tukkijätkeä. Koska joki oli "niin pysty, että se pudotti tulvavetensä nopeasti", uiton häntä piti kiireesti saada Äkäsjokeen. Varsinkin vedenpintaa nostavan sateen aikana työvuoro kesti jopa täyden vuorokauden. Kuerlinkkoihin kasaantui usein mahtava suma, jonka laukaiseminen vaati lentojätkien rohkeutta ja neuvokkuutta. Uittopuita näkyy vielä tänä päivänä kosken alapuolen rantatöyräillä.

Viimeisenä vaelluspäivänä oli tarjolla samoilua Ylläksen komeilla itärinteillä. Komeutta korosti aurinkoinen sää, joka takasi upeat näkymät Ylläksen itäpuolisille soille ja niiden takana siintäville Kittilän tuntureille.

Mukava päätös kokonaan hyvin sujuneelle vaellusviikolle.

Mauri M